

I

Întunericul căzuse peste Bagdad. Noaptea era adâncă și somnul îi învăluisese pe toți oamenii cumsecade. Soțiile păzite bine deveniseră niște mase molcuțe de carne, înțepenite la piciorul stăpânului lor ca la poalele unui zid. În schimb în cartierele deocheate orgia dezlănțuită era în toi.

Silueta unei femei se prelingea de-a lungul zidurilor, precedată de umbra unui bărbat și urmată de umbra unui alt bărbat. Siluetă de femeie, acoperită de văluri; dar toate faldurile stofelor nu reușeau să ascundă lungimea pasului ei grăbit, statura ei dreaptă, linia curată a frunții, mândria puterii.

Femeia mergea zorit și-și cunoștea bine drumul. La fiecare cotitură, se oprea o clipă cu o prudență înnoită. Inspecția făcută de umbra ce o preceda nu-i era de ajuns. Pentru doar o secundă, privirea rapidă care scruta în noapte toate ascunzișurile locurilor îi întrerupea îndrăzneala care o făcea să se arunce, în clipa următoare, într-o uliță încă și mai înfricoșătoare.

Deodată femeia se opri, alertată de oprirea umbrei din față care făcu un salt în întunecimea unui pridvor; urmă un gest violent. În raza lunii pline, fluide, oțelul luci. Când femeia se apropie, un trup zăcea întins pe pământ.

Un fior de spaimă o străbătu. Cu vocea gătuită, îl întrebă pe ucigașul negru:

— Ce-i asta?

Negrul întoarse trupul cu piciorul; la vederea chipului, femeia tresări din nou.

— Nimic. Vedeți, prințesă. Un tâlhar. Dar când ați fi trecut pe lângă el, ar fi putut...

Își șterse pumnalul de zdrențele cadavrului.

Prințesa își reluă drumul. Pe căi ocolite, mergea de-a lungul râului spre care coborî deodată printr-un pasaj acoperit. Negrul făcu câțiva pași pe mal și ajunse la o barcă în care urcă; prințesa și cel de-al doilea negru îl urmară în timp ce el o dezlega. Cu tainice lovituri de vâsle, traversară fluviul care era, la vremea aceea, scăzut și leneș.

Pe celălalt mal, pentru o secundă, o umbră se contură în poarta deschisă în mijlocul unui zid scăldat de ape. La vederea ei, prințesa făcu o mișcare vioaie pe sub văluri și sări în apa măloasă. Alergă spre poarta îndărătul căreia dispăru. După ce o închise, unul dintre negri se ghemui pe prag. Celălalt începu să se învârtă în jurul zidului care împrejmuia grădina, supraveghind vecinătățile.

Plecându-se pe sub copacii cu fructe, prințesa găsi în curând a doua poartă pe care o împinse și se trezi într-un patio unde un firav jet de apă își trăgăna melodia modestă. Lângă bazinul lui, pe pernițe, printre rulouri de pergament, zăcea o gitară.

Prințesa traversă întreaga curte, se îndreptă spre casa din spate și ridică o draperie; coborî apoi câteva trepte. Pereții erau zugrăviți cu var, fără niciun ornament, în schimb, pe jos, un covor gros își spărgea valurile mătăsoase de divanul cel larg ce se întindea de-a lungul pereților.

Ea se întoarse și, prinzându-și în pumn toate vălurile, le trase peste cap, rămânând în tunică albă sub lumina plină și blândă a mai multor lămpi agățate în cerul strâmt al bolții.

Umbra care dispăruse din poartă și care o urmăsea era acolo: un bărbat zvelt. Ea îi zâmbi cu un zâmbet asemeni mersului: un elan violent și grațios. Surâsul ei se oglindi pe chipul bărbatului.

Privirile li se încrucișară pe piciorul ei murdar de noroi. Se priviră îndelung, nemișcați, zâmbindu-și la nesfârșit după care, într-un târziu, abia se clintiră și se îmbrățișară alene. Apoi bărbatul o îndepărtă ușor pentru a o privi din nou. De trei ani nu se mai sătura. Îi zâmbea cu o recunoștință matură, cu un respect liber, cu o modestie calmă.

Nu erau tineri. În schimb tinerețea câștiga încă o prețioasă victorie în urma luptei date pe chipul femeii înalte. Captivă a frumuseții, tinerețea se întorcea în forță după ce încercase o fugă neizbutită. Fiecare trăsătură a femeii era de o finețe divină. Zeul care îi dăduse viață se aplecase asupra acestei creaturi în repetate rânduri cu o mână măiastră pentru a-și întări gestul ce fusese dintru început de o spontană genialitate. Tot ce putea oferi mai firesc armonios chipul unei tinere în trăsătura nasului, a ochiului, a gurii era desăvârșit pe chipul acesta cu o tăietură infimă. Frumusețea lui, ireductibil virginală, era frumusețea definită și pecetluită de exercițiul iubirii. O tinerețe care trăise o întreagă viață și care rămânea impetuoasă; o impetuozitate luată în stăpânire de mâinile nervoase ale experienței.

— Linia nasului tău, Belukia, e la fel de curajoasă ca o săgeată vibrândă pe scutul în care tocmai s-a înfipt.

Când el îi vorbea, ea închidea ochii zâmbind ironic: era stabilit între ei că tăcerile contau mai mult decât cuvintele care nu făceau decât să ritmeze tăcerea.

În seara aceea el vorbi îndelung despre chipul ei; nu făcu nicio aluzie la trup, căci avea un motiv întemeiat. Hassib era un prieten fidel al fanteziei și, până a o cunoaște pe Belukia, își încredinșase viața acestui ghid nebunatic. Dar în ce o privea pe Belukia, fantezia se confunda cu calculul; întreaga lui nebunie se topea în întreaga lui înțelepciune. Se supunea negreșit următoarei reguli: nu-i vorbea în același timp decât de un singur lucru, un lucru pe care el îl alegea. Pe de o parte pentru că se temea să nu se zăpăcească, să nu se apropie prea mult de miile de cuvinte interzise; pe de altă parte pentru că știa că voluptatea cuvintelor putea fi mult mai eficace dacă ele se concentrau asupra unui singur obiect timp îndelungat. În scurtele momente de intimitate ale celor doi, vorbele puteau fi înfiorător de periculoase; dar bine alese, ele puteau fi delicioase. În orice caz, trebuia ca ele să rămână rare.

În toată seara aceea, el omăgie chipul Belukiei. Își făcu o plăcere tandru răutăcioasă, ascuțită până la ironie, dureros de fermecătoare din a nu-i vorbi decât despre chip, pe când el îi râvnea trupul.

Complici, renunțau în seara aceea la plăceri pentru ca, în seara următoare, să le regăsească la fel de tinere ca odinioară. Cultivau uneori asemenea ascetisme care le înteteau pofta neostoită și grea care i-ar fi putut zdrobi pe unul de celălalt. Ea – dintr-o inflexibilă voință care se găsea, în întreaga ei viață, în slujba plăcerilor și a amorului, de la grija minuțioasă cu care-și copleșea soțul până la prudența cu care-și folosea amantul; el – dintr-o răbdare disperată care-l făcuse să-și jure pentru totdeauna că se va stăpâni în toate în relațiile lui cu această vizitatoare nocturnă, iute, concisă, devastatoare ca un trăsnet. Hoții, leneșii, îndrăgostiții, toți acești fără de-lege, pun adesea în slujba pasiunii sau viciului lor o disciplină mai încrâncenată decât oamenii cinstiți în slujba virtuții.

În plus, a vorbi numai de acel chip era o delectare precisă; izolat de trup, el nu părea să exprime nimic din voluptoasa înclinație care-și întindea tușa uleioasă peste toate părțile trupului Belukiei, cel puțin peste pieptul și pânțele ei. Belukia avea un trup de curtezană, cu picioare de vânătoare și un cap de prințesă.

— Pe fața ta toate liniile sunt drepte și se întretaie. Alte rase sunt frământate din lut și mereu stângace sau descumpănite de o atingere grosolan senzuală pe care numai oboseala generațiilor o mai poate atenua, pe când rasa ta e șlefuită conform geometriei care face lucruri durabile. Fruntea ți-e dreaptă, bărbia ți-e dreaptă, nasul ți-e drept. Și toate, din față sau din profil, se compun dintr-un șir de unghiuri delicate care se corectează unele pe altele, fără să se contrazică vreodată, îndulcindu-se. Privit din față, chipul tău nu e mai larg decât privit din profil. Liniile cefei întretin un paralelism discret cu liniile feței. Capul tău lung, nici prea îngust, nici prea mărunț, nu-i tăiat dintr-o sferă, ci dintr-un cilindru. Și toate așezate pe un alt cilindru, încă și mai desăvârșit, cel al gâtului tău.

Stăteau ghemuiți unul în fața celuilalt. Dincolo de draperia ușii, în lungile lor tăceri, ea auzea firicelul de apă care contrasta emoționant cu abundența fântânilor din parcurile ei. Fără să-și dea seama, și în ciuda faptului că el încerca să o ascundă, sărăcia amantului ei o încânta.

După o îndelungă tăcere, în loc să-i vorbească, el prinse ghitară și dădu glas cuvintelor deja rostite, sau preludiului celor ce aveau să vină, sau suspinului de nestăpânit ce le înălța piepturile și amenința să-i arunce pe unul asupra celuilalt.

Apoi reluă:

— Ochii tăi, gura ta, nu sunt mari. Ochii tăi nu sunt lacuri, sunt chiar ochi. Gura ta nu-i abis, e chiar o gură. Ca și urechile

tale, toate sunt instrumente șlefuite de curiozitate, de curtoazie, de ironie tandră și de mii și mii de alte sentimente omenești, Capul tău e întru totul uman, fără nimic care să amintească animalul. De aceea voluptatea nu se ivește vădit pe el...

Tăcu din nou. Trebuia să fie atent la fiecare pas, căci fiecare pas l-ar fi putut conduce spre un teren primejdios. Dacă ar fi continuat, ar fi trebuit să recunoască tocmai că nimic nu-l tulbura mai mult decât apariția voluptății pe acest chip atât de rafinat. Deșteptarea ei pe trăsături care nu anunțau nimic, care-i rezistau, îl surprindea. Gura Belukiei, atât de inalterabil fină în repaus, se mărea de plăcere sub gura bărbatului ca printr-o nemaivăzută minune. Și atunci, buzele ei atât de subțiri, răsucindu-se și zbătându-se, deveneau mai cărnose decât cele ale unei negrese sau decât cele ale unei femele de fiară. Suspendată deasupra lui Hassib, la distanță, sau răsturnată sub el, buzele ei exprimau mereu acea durere care amintește până târziu în viață de existența trecută a unui copil răvășit de uraganul firii.

Curtezana tănuită își elibera gemetele prin gura unei fetei violate.

Uneori, când momentul plăcerii se apropia, el îi întorcea capul ca să-i contemple urechea. Urechea nu mișcă, în acele momente; pare să rămână intactă, chiar acoperită de sărutări. În schimb transmite fiorul, e drumul de-o clipă al fiorului, tot atât, ba chiar mai mult decât linia dreaptă a nasului sau cea a frunții de-o puritate uscată, și mai cu seamă, mai mult decât voi, ochi, pe care fragilitatea umedă îi sustrage pentru totdeauna mușcăturii.

— Numai gura ta, Belukia, pe chipul tău, e, mai mult decât urechea, o deschizătură, mult mai mult: e o sfâșiere.